

Dr. Theol. priesters Alesandro Klemencia

Centrālītālijas Teoloģijas fakultāte Florencē un
Sophia Universitārais institūts Lopiano

Priesteris A. Klemencia ir eklezioloģijas profesors Centrālās Itālijas Teoloģijas fakultātē Florencē un eklezioloģijas un pneimatoloģijas profesors *Sophia* Universitārajā institūtā Lopiano. Ieguvis teoloģijas bakalaura un licenciāta grādus Gregora Pontifikālajā universitātē (PUG) un dogmatiskās teoloģijas doktora grādu Laterāna Pontifikālajā universitātē 2010. gadā par disertāciju “No Trīsvienīgā *Mēs* uz ekleziālo *mēs*. Dialogs ar Heriberta Mīlena teo-logālo koncepciju”, kas pērn publicēta monogrāfijā *Nella Trinità come Chiesa*. In dialogo con Heribert Mühlen. - Collana di Teologia, Città Nuova, Roma 2012.

Dr. Theol. priesters A. Klemencia ir Itālijas Teoloģiskās asociācijas biedrs, izdevniecības *Città Nuova* teoloģiskās literatūras direkcijas padomnieks, *Sophia* Universitārā institūta izdevniecības vadītājs, Lonergena Arhīva Romā teoloģijas sektora zinātniskais līdzstrādnieks. Patlaban studē *Sophia* UI Teoloģijas un filozofijas postdoktorantūrā, specializējoties trinitārajā ontoloģijā, jo īpaši *Unum* koncepta pētniecībā svētā Augustīna jaunradē un tā pielietojamībā eklezioloģijā.

A. Klemencia kopš 2006. gada ir svētā Filipa Neri Oratorija kongregācija priesteris Florences arhidiecēzē, svētā Remīģija draudzes vikārs, diecēzes pārstāvis Itālijas Katolisko universitāšu federācijā, bīskapu konferences sekretārs un atbildīgais par pieaugušo katehēzi diecēzes Katehēzes centrā.

Attēlā: Dr. Theol. A. Klemencias monogrāfija, kas tika prezentēta Sophia Universitārajā institūtā 2012. gada nogalē. Pētījumā izvērtās nozīmīgā teoloģiskā, filozofiskā un ekonomiskā diskusijā par mūsdienu sabiedrību, kurā globalizācijas dēļ notiek personas cilvēka patības izšķīšana anonimitātē, tās realitātes ontoloģiskās struktūras fragmentācija, ko saprotam kā Trīsvienību un kas ir Baznīcas stūrakmens. Šajā sabiedrībā visvairāk aizmirstais jēdziens ir „dievišķā daba”, kura klasiskajai izpratnei, izmantojot Trinitārās teoloģijas lasījumu, balstoties Atklāsmē un Baznīcas Tradīcijā, pievērsies A. Klemencia.

Konferencē prof. A. Klemencia sniegs referātu

Ticība un Trīsvienība

Referātā A. Klemencia analizē sv. Augustīna darba *De Trinitate* XV grāmatā atrodamo izteikumu: *Desideravi intellectum videre quod credidi*. Profesors priesteris A. Klemencia jaunās evaņģelizācijas kontekstā risina jautājumu, kā ir iespējams intelektam redzēt to, kam mēs ticam? Jautājuma risinājumā profesors analizē trīs savstarpēji saistītos konceptus, kas ir kā ceļazīmes sapratnei: ticība atklājas kā cilvēka subjektīvs akts, vēlme, ilgas jeb *desiderium*, kas saistītas ar to, ka intelektam vajag ticību, lai kontemplētu, „vērotu” (*intellectum videre*) to, kam tic (*quod credendi*).

Profesors A. Klemencia aplūko Trīsvienības personu attiecību atklāšanos Lieldienu notikumā, Jēzus Kristus Krusta nāves *teo-drāmā*. Kristus saucienu pie Krusta: „Mans Dievs! Mans Dievs! Kāpēc Tu mani esi atstājis? (*Mk 15, 34*), kas pāršķeļ dramatisko klusumu, paradoksālā kārtā ir iespējams interpretēt kā *Abba* – Tēva – klātbūtni tajā, ka Viņš nerunā, nekomunicē Sevi. Tas ir „ne”, kas nepieciešams, lai pilnībā atklātos

Dēla brīvība. A. Klemencia izmanto radikāli jaunu filozofiski teoloģisko terminoloģiju (relatīvā neesamība, relacionālā neesamība), lai parādītu trīs Personu kopību, kas ir trīsvienīga ne tikai tāpēc, ka visas trīs Personas ir savu aktivitāšu protagonistu, autori, bet tāpēc, ka Trīsvienība ir pati kopības forma, kurā katra Persona vienmēr ir attiecībās ar Citām Personām.

Teoloģisko analītiku, kurā Dievs Viņa imanencē ir domājams kā attiecības, A. Klemencia izmanto kā pamatu, lai iztirzātu to, kā veidojas ticībā balstītas zināšanas. Ja ticības objekts – Dievs Pats sevī ir attiecības, tas nozīmē, ka ticības sapratnei jeb *intelligentia fidei* ir jāpieskaņojas šai formai. Referāta autors raksturo šo sapratni kā perihorētisku sapratni, savstarpējības domāšanu, nevis domāšanu par savstarpējību, kas vienkārši atzīst mijiedarbības nozīmi. Tā ir pavisam jauna domāšana, uzsver A. Klemencia – nevis teorētiska spekulācija, kas pārdomā Lieldienu notikumu, bet kopībā sakņots meklējums, *quarere*, kas pieņem tās objekta formu un tāpēc spēj to intelektā *redzēt*.

Jēzus atstātībā atklājas ticībais dinamiskai raksturīgā iespējamība iesaistīties absolūti Citā iekšējībā, protams, ne ar varonīgu subjekta piepūli, bet gan esot attiecībās ar *Citu-kas-neesi-tu-pats*, pārvietojot eksistences centru no „pašam sevī” uz „būšanu Citā”. Kristoloģiskā dinamika tādējādi ļauj ieiet Dieva iekšējā dzīvē, jo ticība ir „esamība Citā esamībā”, kur savstarpējība parādās nevis kā vēlmes papildījums, bet atstātībā, iztrūkumā, tajā „ne”, par ko runā Lieldienu notikums.

Savukārt eklezioloģiskā dimensijā cilvēkam nav jācenšas atdarināt to, kas notiek dievišķā līmenī, bet gan Dieva notikums ir jāizraisa cilvēku vidū. Tāpēc Baznīca ir tā telpa, kur ticības mācība un sapratne kļūst par pieredzi, kuras dēļ cilvēks atzīst, ka *redz/visio* ticības objektu. Savstarpējā mīlestībā ir pieredze, kurā ticība kļūst par ceļu uz dievišķo dzīvi.